ולטעמיך זבין שוי חמשא בשיתא הכי נמי דזביניה זביני, אלא קים להו לרבנן דינוקא מקרבא דעתיה גבי זוזי ואי אמרת זביניה זביני זמנין דמקרקשי ליה זוזי אזיל מזבין לכולהו נכסי דאבוה, אבל גבי מתנה אי לאו דהוה ליה הנאה מיניה לא הוה יהיב ליה מתנה – ב) אמרו רבנן תיהוי מתנתו מתנה (א) דלעבידו להו מילי אמר רב נחמן אמר שמואל ג) בודקין לקדושין לגרושין ולחליצה ולמיאונין ולמכור בנכסי אביו עד שיהא בן עשרים, וביון דבדקנא לקדושין, לגרושין למה לי? לא נצרכא אלא ליבום דתנן א) בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו קנאה ואין נותן גט עד שיגדיל: לחליצה לאפוקי מדר' יוסי ב) דאמר איש כתוב בפרשה אבל אשה בין גדולה ובין קטנה קא משמע לן דמקשינן אשה לאיש דלא כר' יוסי: למיאונין לאפוקי מדרבי יהודה ג) דאמר עד שירבה שחור קא משמע לן דלא כרבי יהודה: למכור בנכסי אביו עד שיהא בן עשרים לאפוקי ממאן דאמר בן שמנה עשרה. והלכתא תוך זמן כלפני זמן והלכתא כגידל בר מנשה והלכתא כמר זוטרא והלכתא כאמימר והלכתא כרב נחמן אמר שמואל בכולהו: **מתני'** ד) המחלק נכסיו על פיו ר' אליעזר אומר אחד בריא ואחד מסוכן נכסים שיש להן אחריות נקנין בכסף ובשטר ובחזקה ושאין להן אחריות אין נקנין אלא במשיכה (ב) אמרו

א"ל ולטעמיך. דאית טעמא במידי דאית ליה רווחא והפסדא: **זבין שוה** ה) **ארבע בחמש.** דאית ליה רווחא טובא: **ה"ג דזביניה זביני.** בתמיה והא לא פלוג רבנן במכירת פחות מבן עשרים שאינו יודע בטיב משא ומתן מידי אלא (ג) בכולהו תקון דלא ליהוי זביני: **אלא.** היינו טעמא דמכירה קים להו לרבנן כו' זימנין דמקרקשי כו' הלכך בכולהו מכירות תקון דלא ליהוי זביני: **אי לאו דאית ליה הנאה** גדולה מיניה לא הוה יהיב ליה כו': **דליעבדן מילי.** לגמול לו חסד ולהיטיב לו בכל ענינין: **בודקין לקדושין.** אע"פ שהוא בן י"ג שנים ויום אחד והאשה בת י"ב שנים ויום אחד לא סמכינן אשנים לאחזוקינהו בגדולים ובני שיער להחשב קדושיהן ודאי אף להקל כגון לבטל קדושי שני שקידש אחריו בלא גט, אלא בודקין אחריו אם הביא שערות אז יחשבו קדושי ודאי: **ולגירושין.** לקמיה מפרש: **ולחליצה.** כדמפרש לקמיה דמשום אשה נקט לה שלא תחלוץ עד שתגדיל ותביא סימני שיער: **ולמיאונין.** אם הביאה שערות לא תמאן: **עד שיהא בן עשרים.** אע"ג דאייתי שערות מי"ג: **וכי מאחר דבדקנא ליה.** להאי גברא בשעת קדושין ונמצא גדול למה צריך בדיקה בשעת גירושין: **אלא ליבום.** דמבן תשע קנאה בביאה ואינו יכול לגרש עד שיביא שתי שערות: **לאפוקי מדר' יוסי.** דמשום חליצה איש לא איצטריך דמגירושין שמעינן לה: **ה"ג עד שירבה השחור קמ"ל דלא כרבי יהודה.** ובמסכת נדה מפרש עד שירבו השערות ויהיו שוכבות ונראה כמו שהרבה השחור ולא גרס על הלבן ולר' יהודה אין בודקין דהא לאחר הבאת שערות ממאנת עד שירבה ויהיו שוכבות: **והלכתא כגידל בר מנשה.** דבן י"ג היודע במשא ומתן מוכר בנכסי אביו אפי' מקרקעי דהאי. מטלטלי אפילו פעוטות כבר שית מוכרין: **כמר זוטרא.** דלעדות מטלטלי מעיד בן י"ג שאינו יודע בטיב משא ומתן אבל בעדות קרקע לא: **והלכתא כאמימר.** דמתנת בן י"ג שאינו יודע בטיב משא ומתן הויא מתנתו מתנה ואע"ג דמכירת נכסיו לא הויא מכירה: **והלכתא כרב נחמן אמר שמואל בכולהו.** קדושין וגירושין חליצה ומיאונין דלא סמכינן אשנים עד שנבדוק סימנין ולמכור בנכסי אביו עד שיהא בן עשרים ויביא סימנים מי שאינו יודע בטיב משא ומתן, דעפי מעשרים לא (המתינו) רבנן להמתין לחכמתו ואם לא הביא שיער בעשרים מחזקינן כקטן עד רוב שנותיו אם לא נמלאו בו סימני סריס, ואיכא למימר דוקא בנכסי אביו אבל בנכסים שנתנו לו במתנה או שקנה מטלטלין שאינם ירושת אבותיו הנהו מוכר פחות מבן עשרים כדין מטלטלין: **מתני' ר' אליעזר אומר אחד בריא ואחד מסוכן כו'.** ר' אליעזר סבירא ליה (ד) (לענין) שכיב מרע אינם ככתובין וכמסורין כלל אלא כבריא בעלמא וצריך קנין כשאר מתנת בריא ואע"ג דמניה לא קנה מקבל מתנה בלא קנין ואפי' מצוה מחמת מיתה נמי לר"א בעי קנין שהרי מעשה של אמן של בני רוכל אוקימנן לעיל (דף קנא:) במצוה מחמת מיתה ואפ"ה פליג ר"א ואמר להו לחכמים בני רוכל תקברם אמם ושלא כדין קיימו דבריה כי אם לקונסן: **ואחד מסוכן.** ואף על גב דלא שייר מידי לא מוקי באמירה כלל ונראה בעיני דכיון דלא מפליג ר"א בין שכיב מרע לבריא לענין היכא דמית (ה) הוא הדין היכא דעמד אינו חוזר אם קנו מידו לר' אלעזר:

בני

ולטעמיך זבין שוי חמשא בשיתא. וא"ת גם בגדולים נמי אין ממכרו מכר בכה"ג דהוי ליה בטול מקח ומחזיר אונאה וי"ל דלאו דוקא נקט חמשא בשיתא אי נמי דוקא ואתי שפיר למה שמפרש ר"ת דאין אונאה לקרקעות אי נמי כגון שאמר בפירוש יודע אני שאינו שוה כל כך אי נמי לא יתבטל לגמרי כיון דליכא יותר משתות: **בודקין** לקדושין ולגירושין. הך בדיקה אחר שהגיע (ו) לכלל שנים אבל מקמי שנים הוו שערות שומא בעלמא כדאמרינן בנדה פרק ו) (בא סימן) (דף נב ושם) וגם מהניא הך בדיקה לענין שאם פשטה ידה וקבלה קדושין מאחר אי משכחינן בתר הכי סימנים בתראי לא הוו קדושין ואי לא משכחי סימנים הוי ספיקא דחיישינן שמא נשרו בספיקא דאורייתא כי הכא כדאמר בפ' בא סימן וליכא למימר (ז) דאם פשטה ידה וקבלה קדושין מאחר חיישינן לקדושי [שניהם] וכדשמואל דאמר בפ' עשרה יוחסין (קדושין דף עט:) קדשה אביה בדרך וקדשה היא עצמה בעיר חוששין לקדושי[שניהם] דהתם לא קאמר הכי אלא ביומא דיתמלא שית שבאותו יום בגרה אבל הכא שהגיע כבר לגדלות מזמן גדול לא: **ולגירושין.** שאם לא ימלאו שערות לא יהיו גירושין דלא סמכינן אחזקה להקל וכן לחליצה ולמיאון ואע"ג דגבי מיאון אמרי' בפ' בא סימן (דף מח: ושם) קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה דחזקה הביאה סימנין היינו היכא דלא בדקנא אבל היכא דבדקנא ולא אשכחינן יכולה למאן ולא חיישינן שמא נשרו כיון שלא בעל כדאמרי' בפ' בא סימן (ד' נב.) מיהו בזמן הזה לא בקיאינן בהכרת גומות ז): **וכי** מאחר דבדקנוה לקדושין לגירושין למה לי כו'. וא"ת ומאי קושיא וכי חובה הוא לבדוק לקדושין אבל לגירושין צריך הוא לבדוק אם הוא גדול לגרש ועוד דהוה ליה למימר האי ליתנא למאי הלכתא בדקינן לגירושין דממה נפשך היא מגורשת שאם היה קטן בשעת קדושין אפי' גירושין לא בעי ואם היה גדול עכשיו הוא (ח) גדול בשעת גירושין ואם היה ספיקא הא ספיקא דאורייתא לחומרא דחיישינן שמא נשרו כדאמרי' בפ' בא סימן (שם) ודוחק לומר דבודקין לקדושין דהיינו אם לא מלאו שערות לא תהא מקודשת דלא חיישינן שמא נשרו דהויא או מילתא דשמואל בהכי דלא כהלכתא: **לחליצה** לאפוקי מדר' יוסי. וא"ת אימא דלענין איש מיירי דהתם אפי' ר' יוסי מודה וי"ל דמשמע לי' דמיירי בין באיש בין באשה דומיא דלגיטין ולקדושין דמיירי בין באיש בין באשה: **לאפוקי** מדר' יהודה כו'. והא תאמר מנא ליה לאפוקי מדרבי יהודה דלמא בבדיקה דרבי יהודה איירי ויש לומר דומיא דבדיקות דלעיל דהוי ב' שערות מיהו צריך עיון אי קאמר ר' יהודה למילתיה גבי מיאון דוקא או לא: **עד** שירבה שחור על הלבן. פי' רבינו שמואל דלא גרסינן על הלבן ור"י אומר דגרסינן שפיר דעל הלבן היינו על הבשר שהוא לבן והיינו שהזכיר שחור בשיער הזכיר בשר בלשון לבן ח): **רבי** אלעזר אומר אחד בריא ואחד מסוכן כו'. הכי גרים רבינו תם ר' אלעזר ולא ר' אליעזר והוא ר' אלעזר בן שמוע דאי גרים ר' אליעזר היה קשה מדתני בתר הך בבא פלוגתא דר' אליעזר ורבי יהושע גבי קנין דשכיב מרע בבבא אחריתי ואי גרס ר' אליעזר בתרוייהו א"כ ליערבינהו וליתנינהו המחלק נכסיו על פיו רבי אליעזר אומר אחד בריא כו' בד"א בחול אבל בשבת דבריו קיימין ר' יהושע אומר כו' אלא מדפלגינהו לתרי בבי שמע מינה הראשון הוא ר' אלעזר בן שמוע ועוד ראיה דקאמר בגמרא א"ר לוי קונין מש"מ ואפילו בשבת ולא לחוש לדברי ר' אלעזר כו' ואי גרס ר' אליעזר הא אית ליה בסמוך דבשבת דבריו קיימין בלא קנין ועוד מאי האי דקאמר

אמרו

מסורת הש"ס

א) נדה דף מה. סנהדרין דף נה: ב) נדה דף נב. יבמות דף קה: ג) חולין דף כו: נדה דף נב. יבמות דף יב: כתובות דף לו: ד) גיטין דף יד: ה) נ"ל חמשא בשיתא: ו) [נ"ל יוצא דופן (דף מו.): ז) [ועי' תוס' נדה נב: ד"ה הלכה ותוס' שם מח. ד"ה ואב"א ר' שמעון]: ח) [וע"ע תוס' חולין כו: ועי' תוס' כתובות לו. ד"ה עד]:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מתנתו מתנה כי היכי דלעבידו להו מילי: (ב) שם במשנה אלא במשיכה וחכמים אומרים אלו ואלו נקנין באמירה אמרו לו מעשה: (ג) רשב"ם ד"ה ה"ג וכו' אלא בכולהו תקון: (ד) ד"ה רבי אליעזר וכו' ר' אליעזר ס"ל דדברי שכיב מרע: (ה) ד"ה ואחד מסוכן כו' ה"ה היכא דעמד. נ"ב ותימה א"כ אמאי נקט במעשה דמרוני ומת הא אפילו בלא מת נמי כמו שהקשו תוס' דף קנא ע"ב ודוחק לומר דנקט מת לאורויי דשכיב מרע היה דאין זה ראיה וכמו שהשיבו לו מפס ראיה מרוני בריא היה ונראה בעיני דנקט ומת לאורויי דמצוה מחמת מיתה היה ולכך אם עמד חוזר ואע"ג דקנו מיניה ואשמועינן דבעי קנין אפילו במצוה מחמת מיתה וכדאוקימנ' לעיל בגמ' דמעשה דבני רוכל מצוה מחמת מיתה הי' ומה שפי' רשב"ם בסמוך איכא למימר דמודה ר"א במצוה מחמת מיתה אינו אלא לפי תשובת אמרו לו [דלא הוה סלקא] אדעתייהו דר"א מצריך קנין אפי' במצוה מחמת מיתה כל כמה דלא השיב ר"א ממעשה דמרוני לפי זה ודאי [יש להקשות מאי ראיה] ממעשה דבני רוכל הלא ר"א מוקים לה במצוה מחמת מיתה וצריך לפרש דאף לפי זה שפיר השיבו דמדנקט והוא בריא [עבר מנה ומאי נפקא מינה אם] לא להודיע דמתנת ש"מ בלא צווי היתה דהשתא אי אפשר לומר דהמעשה היה במצוה מחמת מיתה דה"כ [אין חילוק בין] מתנה בלא צווי או בצווי אלא בע"כ דמתנת שכיב מרע [לא בעי קנין]: (ו) תוס' ד"ה בודקין וכו' שהגיע כבר לכלל שנים וכו' ומהניא הך בדיקה כצ"ל ותיבת וגם נמחק: (ז) בא"ד וליכא למימר לשמואל דאם פשטה וכו' דהתם לא קאמר שמואל הכי: (ח) ד"ה וכי מאחר וכו' עכשיו הוא נמי גדול:

עין משפט נר מצוה

קמא א ב מיי' פכ"ט מהל' מכירה הל' יג יד סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רלה ס"ט:

קמב ג מיי' פ"ד מהל' אישות הלכה ז ועיין בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' מג סעיף ג:

קמג ד מיי' פ"א מהל' יבום הל' טז סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סי' קסז סעיף א ב:

קמד ה ו מיי' שם הל' יז טוש"ע שם סעי' ג ד:

קמה ז ח מיי' פ"ד מהל' אישות הל' ז סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' קנה ס"כ:

קמו ט מיי' פ"ג מהל' זכיה ומתנה הל' א סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רמא סעיף א:

רבינו גרשום

ולטעמיך. דמקשת הכי מי מצי זבין שפיר בנכסי אביו. דזבן שוה ד' בה' ה"נ דזביניה זביני. אלא לא אזיל כלל משום האי טעמא דזבין שפיר ולא משום דלא אתו לידיה דלא מצי למיהב מתנה אלא מאי טעמא אין מכירתו מכירה אע"ג דזבין שפיר דגזרינן האי דזבין שפיר אטו האי דלא זבין שפיר דכי היכי דהאי אין מכירתו מכירה הכי נמי אירך דקים להו לרבנן כו': מילי. הנאה וגמילות חסד: אמר רב נחמן אמר שמואל בודקין לגיטין ולקדושין ולחליצה ולמיאונין. אי הוה בן י"ג שנה ויום אחד: (ולמכור בנכסי אביו. לא מצי למזבן): ואם בת היא לחליצה ולמיאונין בודקין אם היא בת י"ב שנה ויום אחד: ולמכור בנכסי אביו. לא מצי למזבן עד שיהא בן עשרים והביא שתי שערות: וכיון דבדקינא. ליה לקדושין דגדול היה בשקדשה כל שכן דלגירושין הוי גדול: לא נצרכה אלא לקדושי יבם. דבן תשע קנאה והויא אשתו ואם דעתו לגרשה אינו רשאי עד שיגדל: איש כתיב בפרשת יבמים. ככה יעשה לאיש ומקשי' אשה לאיש דזה וזה עד שיגדילו: לאפוקי מדר' יהודה דאמר. עד מתי הבת ממאנת עד שתביא ב' שערות. ר' יהודה אמר עד שירבה שחור כו' קמ"ל דהלכה כת"ק דר' יהודה: תוך זמן כלפני זמן. ואין מכירתו מכירה: והלכתא כגידל בר מנשה. כדשלח ליה רבא: והלכת' כמר זוטרא. דאמר לא אמרינן דעדותן עדות אלא במטלטלין: והלכתא כרב נחמן אמר שמואל בכולהו. דאמר בודקין לגירושין כו': **פיסקא** המחלק נכסיו על פיו. כגון שכ"מ שאינו צריך לקנין ולא כתיבה ולא משיכה אלא בדבור בעלמא: ר' אליעזר אומר אחד בריא ואחד מסוכן. המחלק על פיו: נכסים שיש להן אחריות. כלומר ר' אליעזר לא סבירא ליה דדברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמי וצריכין כל חיזוקין כבריא: אמרו

נוטא
הגא' פוסקת
את כל
המקרים
שסומנו
לעיל ב-

נוטא
אח' תנאים
או אמרינן
דדברי שכ"מ
ככתובין
וכמסורין
דמי